

GÖMÖR-KISHONT

VEGYES TARTALMU HETILAP.

Előfizetési ár:
 Egész évre . . . 6 frt - kr
 Fél évre . . . 3 " - "
 Negyed évre . . . 1 " 50 "
 Községek és néptanítók egész évi előfizetésnél 2 frt árlengedésben részesítettek.
 Az előfizetési pénzek, valamint a hirdetésért járó díjak a kiadóhivatalhoz, Stefanovics József könyvnyomdába küldendők.

Szerkesztői iroda:
 STEFANOVICS JÓZSEF könyvnyomdájában.
 Ide küldendők minden a „Gömör-Kishont” szellemi részének számtalán kéziratok és levelezések.

Megjelenik hetenként egyszer:
V A S Á R N A P.
 Egyes szám ára 12 kr.

HIRDETÉSEK
 Felvezet helyben a kiadóhivatal, eszerényi utcza özevgy Almásin házban. — Budapest, GOLDBERGER A. V. hirdetés irodája Szerkesztő 3. sz. — Bécsben, SCHALEK H. L. Wolkelle 12.
 Egy négyhasábos petisor hirdetés díja . . . 5 kr
 Nyitlert soronként . . . 15 "
 Bánygdi minden egyes hirdetésért . . . 30 "

Megyéink vasipara.

I.

Gömör megye vastermelése jelentékeny tényezőjét képezi hazánk vasiparának.

Gazdag vasérc telepei, megtelepült bányanivelő neje arra vannak hivatva, hogy a hazai vasipar felvirágoztatásának ne kis lendületet adjanak. És szomorúan kell tapasztalunk, hogy az nem csak nem így van, hanem hogy évről-évre veszt jelentőségéből megyénk e téren. Csak a statisztikai adatokra kell egy pillantást vetnünk, s meggyőződünk, hogy vastermelésünk sokkal kedvezőtlenebb arányban növekedik, mint ezt az annak emelésére történt befektetések mellett várni joggal lehetne.

Enek közvetlen oka abban rejlik, hogy vasipar-terményeink olcsóság tekintetében nem állják ki a versenyt a külföldi terményekkel.

Míg a külföld virágzó iparviszonyai mellett, s a rák nézve nagyon is kedvezőtlenebb és árta rendszerünk következtében idegen vaskészítmények lépik el nemcsak Európa piacát, de hazánkban is mind nagyobb tért nyernek, addig a magyar vasipar itthon hasztalan küzdök az óriási idegen versenyével, valamint mostoha természeti viszonyaival is.

A vasiparnak, tudjuk, a természet maga jelöli ki határait.

Az a vidék van természetileg is a versenyképes vastermelésre hivatva, melynek nem csak gazdag, könnyen hozzáférhető asványtelepei vannak, de egyszersmind a nyers anyag feldolgozására elkerülhetlen jó és olcsó tüzelő anyaggal rendelkezik.

Hy körülmények között emelkedett világhírűvé Angolország e tekintetben, ahol kiaknázatlan vasbányák mellett kitűnő köszolható köszén áll az olvasztók rendelkezésére. A tüzelő anyag olcsósága teszi oly olcsóvá az angol vasat, hogy vaskészítményeivel versenyezhet Európa bármely országával.

Hazánk dunántúli részét nagyrészt Stájerország látja el vaskészlettel. Ott épen ily körülmények vannak kedvező befolyással az olcsó vastermelésre.

Gömör megyét nem számíthatjuk azon szerencsés vidékek közé, melyek ily kettős természeti előnyben részesülnek. Nálunk Felső-Magyarországon általában s különösen Gömörben a mily olcsón jut a gyáros a jó feldolgozható vasanyaghoz, ép oly nagyon meg kell adni árát a tüzelő anyagnak. A barna köszén nem elég erős tüzelő ad, hogy a vasolvasztásnál használni lehessen, s így a vasiparos rá van szorulva a drága fa-szenre. S nem, hogy arra volna reménye, hogy tüzelő anyagát továbbtovább olcsóbban kaphassa, de a természeti processus logikai következetességénél fogva bizonyosan arra számíthat, hogy a faszén évről-évre drágulni fog. Igaz, hogy Gömör megye erdői, még évtizedig fogják el láthatni faszénrel vasgyárainkat, de az erdők ritkulása s az erdőkkel való számítás nélküli gazdálkodás mind jobban fogja drágitani a faszén árát; s ha korán nem olljuk meg e nagyon életbevágó kérdést, végre a kipusztult erdőkkel vasiparunk is versenyre teljesen képtelenné válland s végbányatlása elkerülhetlenül be következni. —

Megyéinkre nézve nagyon fontos dolog tehát, vajjon mi által lehetne e szomorú természeti processust megakadályoztatni. De

nem csak megyénk, hanem hazánk iparviszonyainak fejlődésére nézve is komoly gondolkodás tárgyat képezheti a kérdés, mert emez megoldása képezendi egyik legfőbb tényezőjét a felső magyarországi vasipar felvirágzásának vagy elpusztulásának.

Német színház.

Vakulj magyar!
 Tetszett az isteneknek (nem nekünk), tetszett azok képviselőinek egy országra szóló nemes tett véghezvitele.
 Ismét áll a német színház, melynek hivatalos papjait nem régen ebrudon dobták ki azok a fővárosból, kik most szánva-bánva tetteket: boesánatkérések között fogadták vissza. Piruljunk, szégyeneljünk magunkat! Piruljunk éretlenségünk, szégyeneljünk magunkat gyávaságunk miatt.
 Éretlenségünk miatt, mert gyerekek vagyunk, félünk a mumustól; gyávaságunk miatt, mert megtagadtuk férfi-voltunkat, — elárultuk, hogy mi csak engedelmességek, de parancsolni nem bírnak.
 Német muzsa kell nekünk? nekünk: magyaroknak!
 Nem elég drága az anyaföld! Nem tudjuk ezt eléggé művelni, de még rut idegenre is van szükségünk?

„Romlátnak indult hajdan erős magyar, Nem látod Árpád vére miként fajul? Nem látod a boszuló egék ostorait Nyomorult hazadon!?”
 Nagy Berzsenyi mit mondasz? Megelőzted korodat egy századdal, iriad ezt akkor, hogy tanuljunk belőle most!
 Napjainkban, bántó viszonyaink, zaklató körülményeink között mi jelentősége is lehet nálunk a német színháznak?
 Kell-e, van-e, erkölcsi szüksége rá a nemzetnek, vagy hogy kevesebbet mondjunk: az ország fővárosának?
 Nincs!

Miért nincs? Mert nem tölt be missiót mert fölszleges.

Magyarország fővárosa legyen minden tekintetben magyar, — német elemek kedvéért istápoló, melengető tüzhelyet alapítani bün.

Német színházra — ha talán kulturális tekiutetekből szükség van is a fővárosnak, de elfogult, nemzeti érdekeket felkarolói nem bíró állithatja csak, hogy gyapju-utczai komédiásbódéra van szükség. Budapestnek művelődési szempontból.

Ha a az a színház hivatást teljesít, ha csupán hézagot pótló: megengedhetjük létezését, de mikor az ország szive egyszer szükség-telennék érzi, eltűri s másod ízben konzessiót szavaz meg arra; — ez több a szarvas hibánál, ez a nemzetiség elleni krimen.

Nemzetiségi szempontból tartjuk mi is szükség-telennék.

És még egy rongyos komédiás-bódé miatt harezra kelnek; — kik? a germanizáció apostolai!

Ez kergeti arezunkba a vért, ez felejteti el velünk, hogy magyarok, magyarul éezni tudók vagyunk.

És épp a fővárosnak kell köszönnünk ilyeneket? Várhat e azután tőlünk — szegény provinciáktól — haladást, magyarosodást a hangadig metropolis?

A mi nálunk hiba, ott már bün, sem itt sem másutt meg nem boesátható bün.

Tekints az ország fővárosára, kisvárosi, beköltözött idegen, tolluszedő zsidó és ne szégyeneld magad, ha magyarul nem tudsz kérni — keyeret!

A magyar nemzetiségi törekvések ily esetek után chimaerák, szájhősök henczégései, melyek légből kapottak, légnék boesáthatók.

Legyen hát német színház, de ne fitogtassuk, hogy van érzékünk a sanyargatott, századok zivatarai közt meghurcolt nyelv és fejlődése iránt. Ne fitogtassuk, hogy ilyen-olyan lelkiismeretiek vagyunk, — a lelkiismeret kötelességeket ró reánk.

Ne indignálódjunk, — mondjuk reá mindeure: így van jól — punktum.

Csajjunk arezul a nemzetiséget, — elbírunk mi sokat; értünk, hozzá szoktunk a te-hordozáshoz.

TÁRCZA.

Temetőben.

Kis temető a domboldalon,
 Oly jól esik ott bolyonganom,
 Lelkemet úgy vonja valami,
 A mit nem lehet kimondani.

Járok a harmatos fű között,
 Hallom a hulló lomb mint zörög,
 Hallgatom a szellő lágy nesztét,
 Mely susogva mondja e regét:

„Szerette az ifju a leányt,
 Mint a fésző bimbó a korányt,
 Szive szerelmével szerette,
 Bujában elhorvadt érette.

Csalfa leány későn siratta,
 Hogy szerelmét másnak od'adta;
 Csalfa leány, hűtlen szerető,
 Megkönyörült rajt' a temető.”

Siró szellő tőlem messze száll,
 Busan csicsereg a kis madár,
 Mire zokogása véget ér:
 Könnyezem s nem tudom, hogy miér!

K e r e s k é n y i.

Előfizetés és előfizetők.

(Egy t. cz. gyűjtő levele a szerzőhöz.)

Irta: **Milkó Esztor.**

Ezelőtt mintegy két héttel a következő sorokat kaptam:

„Kedves barátom! Sajtó alá rendezek és előfizetés utján kiadok egy kötet novellát. Remélem, hogy ezen már többé nem szokatlan uton fényes eredményt vívok ki. Bizom barátainban, hogy erélyesen fognak érdeklődni a működni. Rád is számítok és elvárom, hogy száz előfizetőnél nem fogsz kevesebbet gyűjteni. E czélből ide mellékelek ötven darab előfizetési fölhívást. Ha te fogsz könyvet írni, én is buzgó gyűjtőd leszek. Tudod: service pour service.

Hived:

Titányfi Tihamér.

Utóirat.

Gyűjtőknek tiz példány után tiszteletpéldány.

Ez a hír nem ujság önre nézve. Ön is tudja már a lapokból, hogy Titányfi Tihamér legujabb novellái, diszes kötetbe gyűjtve, megjelennek decemberben és velinpapiron. Előfizetési áruk: két forint osztr. értékben. Sőt mi több, ön talán e könyv árát már le is fizette valamelyik t. cz. gyűjtőnél vagy ivtartónál. Ne féljen semmit, nem szólítom fel önt előfizetésre s novella-író barátom levelét csak azért közlöm önrel s általán az itt következőket egyedül azon czélből mondom el, hogy alkalmam legyen nyílvánosan számadást tenni amaz eredményről, melyet kétheti működésemmel az előfizető-fogdosás terén kivívtam.

Ah, uram, ez borzasztó fáradság volt!

Minden embert, a kinek jó kabátja van, megszólítottam, hogy írjon alá Titányfi Tihamér novelláira; félmértőlönnyi utakat tettem a legtávolabb lakó ismerősökhez — két forintért; koldultam, mintha egy leégett falu szegényeit vettem volna pártfogásomba; rekedté kiabáltam magam a megjelenendő novellák feidiesérésében s nem aludtam egy éjjel sem nyugodtan a gondtól, hogy nem fog sikerülni megfelelnem ama várakozásnak, a melyet befolyásomtól várnak.

És minő megaláztatásokat kelle túrnóm! Az emberek úgy félték tőlem, mint az adóintéstől. Kikerültek messziről s eltagadták magukat előttem közelről.

De végre oly sok fáradozás, lótas-futás és megaláztatás után föladatom be van fejezve.

A száz előfizető meg van! Hogy ez miként történt, azt a következőkben váu szerencsém előadni:

A legelső ember, a kivel találkoztam, Könyves Kamill volt, előkelő törvényhatósági tisztviselő és az irodalom nemes barátja. Átdartam neki egy ivet aláírás végett.

Igen szívesen veszem meg a könyvet, mondá ő, — de csak egy föltétel alatt.

És e föltétel?

— Ha te is praenumerálsz egy könyvre, a melynek én vagyok a gyűjtője.

— Mi az?

— Szellemfy Elemér dalai, melyek „Rózsaszín virágok” czim alatt diszkötésben jelennek meg. Itt a gyűjtő iv, az előfizetési ár: két forint osztr. értékben.

Mi volt mit tennem? Aláírtam a „Ró-

zsaszín virágok”-ra, Könyves Kamill pedig, praenumerált Titányfi Tihamér novelláira.

Ő volt az első előfizető. Az isten éltesse!

A kaszinóban megszólított Szépházy Tivadart, a ki tekintélyes ember a városban s több könyvnek tulajdonosa. Nem ez volna az első, a melyet megvesz. Megkínálom az ivvel.

— Nem bánom, — szóló ő — aláírom, de csak úgy, ha eljössz a főispán tiszteletére általam rendezendő bankettre. Egy teríték ára: négy forint.

— Négy forint! Nekem úgy tetszik, hogy ez egy kiesit sok!

— Már hogy volna sok! Azok a finom ételek, jó borok, fagyalt, a kitűnő zene! S a mi fő: a fekete kávé is bele van számítva!

A fekete kávé is? Az már egészen más! Ide azzal az ivvel!

És aláírtam a négy forintot!

A második előfizető még többre került, mint az első!

Ti poéták és novellászok meg nem gondoltjátok, mily áldozatokkal jár praenumeránsokat fogni! Mert ha meggondolnátok, tán nem írnatok annyi könyvet!

Találkozom egy harmadikkal, a kit magamban azonnal elitélek az előfizetésre. Átnyujtom neki az ivet.

Nem akar előfizetni. Megkínálom egy finom szivarral. Hajthatatlan marad.

Megbámulom, hogy milyen jó szinben van. Ez sem használ.

Német trikó, német muzsa nélkül élni nem tudunk; valljuk be hibáinkat őszintén, hisz ezer variációban tettünk róla tanubizonyosságot.

De ne követeljük azt, hogy haladjunk, — ilyenek után csak sülyedni, de nem emelkedni lehet!

Fóthi Béla.

A korcsolyázó-egylet megalakulása.

Mozogni, ébredni kezdünk!

Néhány lelkes fiatal ember a beköszöntő tél intelmeire hallgatván — szőnyegre hozta a korcsolyázó-egylet megalakításának eszméjét. . . az eszme termő talajra, ügybuzgó felkarolókra talált, elannyira, hogy már f. hó 15-én egy szűkebb körű értekezlet egészen magáévá tévén az ügyet, elvben helyeslé az egylet létesítését, nemcsak, hanem a létesítés eszközeiről, szükségképes módzatairól is gondoskodott. És pedig:

Az értekezlet mintegy 20 tagja Bodor István tanár indítványára a formalitásoknak eleget teendő, első sorban — elnöknek egyhangulag a társadalmi tevékenységű, minden iránt lelkesülni tudó és áldozatkész Borneremisza Lászlót (megyei első aljegyzőt) választotta meg.

Jegyzőnek szintén una voce B a d i n y i Gyula ügyvédet.

A rövid idő, tartamu gyűlés első tárgya volt természetesen a leendő korcsolyázási gyakorlatok kijelölése.

Két helyre esett a választás, míg végre a nagyobb előnyökkel dicsekedő „malomárok” alatti teretnem lett megszavazva olyatán módon, hogy a városi hatóságnál tétessék lépés azon helynek biztosítása, téli szezonnban való kizárólagos birtoklása iránt.

Ezért választott meg a bizottság, mely elnök és jegyzőn kívül Bodor István, Papp Ferencz és Kishonthy József tagokból áll.

E bizottság körébe tartozik az alapszabályok mihamari kidolgozása, mely véleményezés és jóváhagyás végett a nemsokára tartandó nagyobb értekezlet elé terjesztetik.

A pénzügyi dolgokra vonatkozólag elhatározott, hogy a jövő gyűlés fogja eszközölni az aláírásokat, — a midőn is kiviláglik az alapítók, pártolók és rendes tagok száma.

Igy lett a korcsolyázó-egylet „ideiglenes megalakulása” kimondva.

Most csak az eszme teljes kivitele, a buzgók fellépésének, kezdeményezésének kielégítő eredménye hiányzik.

Egyre figyelmeztetjük a t. egyesületet: a 3 gradus valamelyikére helyezték egyszersmind a vidékieket, kik a nemes testedző sportban örömmel fognak résztvenni; helyezték a

Meghívom délutánra egy csésze feketére. —

Eljött, lehörpöntött egy pohár valódi chartreus-t, megivott két csésze kávét és kiszivta három drága szivaromat, — de végre mégis aláírt.

Van már három előfizető.

— Asszonyom, — szólított meg Hajporfaly Arabellát, színházunk e kitűnő művésznőjét, — itt van egy előfizetési ív Titány Tihamér jeles írónk újabb novelláira, melyeknek nagy része a színpadon játszik. E könyv nagyságát bizonyára érdekelni fogja, — nem számdeközik előfizetni?

— Nem.

— De gondolja meg, tisztelt művésznő, hogy a mű igen érdekes és —

— No hát, ha olyan nagyon érdekében áll, hogy minél több fogyjon el belőle, hát ajándékozzon meg egy példánnyal!

Mit tehettem egyebet? Beírtam Hajporfaly Arabella nevét az előfizetők közé.

Felolvasásközben meglátogattam Fényváryné és bájos leányát Corinne kisasszonyt a páholyokban.

— Hölgyeim, — mondtam, — itt egy ív, a melyet figyelmükbe ajánlok. A magyar szépirodalomról van szó. A könyv, melyet árulok, Corinne kisasszonynak kétségkívül igen kellemes szórakoztatást fog nyújtani. Megengedi, hogy nevét beírjam a megrendelők közé?

— Szívesen, — mondtá, — az ára?

— Két forint.

— Itt van.

Piczinyke ujjai között ott lebegett két újonatuj forintos czédula. Épen utánuk akar-

nőket (ugy mint mindenütt szokásos), a többi magától jő.

Egy farsangi bálról mindenesetre jó lesz eleve gondoskodni, hogy csinos töké legyen az egyesület birtokában.

Nyilatkozat.

Laptársunk a „Rozsnyói Híradó” 49-ik számában V i t é z Lajos pádári lelkész, „balogvölgyi levelező” — minden objectivitást nélkülöző — lamentációt tesz közzé, melyben — látszólag — egy testület érdekeit felölve, egy „megrovott”, vörös palaczkok üritgetésével, korcsmázással és káromkodással vádolt papi személyt vesz palástja alá s követeli végül ezen személynek (a m i b i z t o n s á g u n k és renoméak megvédése céljából) „a közvélemény, hatóság és kodex sujtó ítéletének” eszközlése végett — megnevezését.

Aczél tollal fogalmazott lamentációjának figyelembe vételére — nekünk saecularisoknak — még nem érkezett el a „nagy böjt”. Arrogans felhívására (biztonságunk és renoméánk végett) következőkben válaszolunk:

A lelkész ur mi hozzánk is küldött be (de nem olyan siralmas) fogalmazványt, melyre mi szerkesztői üzenetünkben megmondtuk, hogy a kérdéses ügy szereplőjének nevével privatum szolgálhatunk.

Ennek dacára most más ajtón kopogtatott és bobocsáttatást nyerve — bennünket provokál és — a levelező által — nevet kíván. Ha egy testület (az a papi corpus) óhajának adna kifejezést, az „ártatlan balogvölgyi lelkész” reputációját tekintetéből szintén privatum megszűnik a különben nem anonim nevét, de így őt magát „közvélemény”-nek nem tarthatjuk, ha még olvadozóbb érzellemmel, és andalgóbb szívvél kíván is világgoságot. Egy testületnek fellépése magasabb szempont előttünk, de felette éles tapintatlanság lenne egy fecskével nyarat csináltatni.

A lelkész ur meg van győződve, hogy a hivatolt „ujdosági” cikkek tartalma nem koholmány, de valósággal megtörtént alapon; mi hozzá nem ragasztottunk s el sem vettünk belőle.

És épp azért, mert valóság: jó irányadás, üdvös kikötőbe vezetést végett közöltük. Ebben a tekintetben igen humanus óvszer a sajtó, ha még kevésbé „óvatosan” vezetett is mint a miénk.

Közöltük, mert nekünk szabad és k e l l egyesek viselt dolgai felett elmélkednünk, — kivált, ha a viselt dolgok különös természetűek; nekünk szabad és kell kritizálnunk, de nem a kritikai bonczkés alá vett személyt „agydorongolnunk.”

Ezt nemde megérti a lelkész ur? Elmélkedtünk a „botrány” felett, de a botrányhős személyét még respektáltuk a nyilvánossággal szemben.

Továbbá, hogy a lelkész ur furesa kívánságát feltüntetessük: nevelésének volna egy tagjának büneért az egész testület felelőssége, — ez igazságtalanság, elfogultság.

Mert az illető olyat követett el: kárhóztassék, társadalmi s erkölcsi alapon, megrovás alá esőnek deklarálják, adják át a „kodex és hatóság” sujtó ítéletének, — de a közvé-

lam nyulni, midőn Corinne egyszerre csak visszakapja a kezét.

— Apropos! — kiáltott föl. — Most jut eszembe, hogy tagja vagyok a hölgybizottságnak, mely adományokat gyűjt a sonkásalmi vízkárosultak részére. Megtarthatom e két forintot a jótékonyczéira?

Mondá és elragadólag mosolygott.

Ez a mosoly megért testvérek között két forintot.

Mélyen meghajtam magamat és beleegyeztem. Legyen a sonkásalmiaknak is!

Színház után vacsorálni mentem a „szürke elefánt”-ba, hol igen jól ment a dolgom. Szerzetem hét előfizetőt, a kiket nagylelkűségükért határozott kívánságukra pezsgővel kellett traktálnom. A gazemberek megittak tizenkét palaczkkal.

No, de legalább az előfizetők szaporodtak.

Néhány ívet vidékre is küldtem, felszólitva barátaimat és ismerőseimet, hogy pártolják Titány Tihamér vállalatát. Ez iverk sorsa is figyelemreméltó. Egy lelkes honleány például néhány nap mulva a következő sorok kíséretében küldötte vissza az egyik ívet:

„Uram!

Bejártam Lékváros-Patak egész intelligentiáját s a mint az aláírásokból láthatja, elég jó sikerrel. Szerzetem öt előfizetőt, a mi ily kis helységben nem megvetendő eredmény. A könyvek előfizetési árát, o. é. 10 frtot, ide mellékelem.

Tisztelője:
Szűszkey Ludmilla.”

A tíz forintnak a levélben nyoma sem volt. De miután Ludmilla k. a kétségkívül

mény, a nyilvánosság forumára bocsájtás (per titulum) a mi dolgunk, ebben pedig idegen kéz beavatkozására nincs szükségünk — azért mert ismerjük, hogy a legközelebbi érdekek (lapunk érdekei) nem az „enyém” de a „mienk” fogalmi körébe tartoznak. A mienk alatt nagyobb tömeget értünk, mint a balogvölgyi lelkész kar illette annak tolmácsoló(?) körlelkésze.

Ennyit és nem többet a — közönségnek.

A lelkész urnak pedig kapcsolatban egy idézettel szolgálunk, mit az esetben látunk igazoltnak, ha még esután sem állana el (kivéve privát uton) követelésétől. „Vanunk virtuozok, kik annyira telvék, annyira saturálvák bizonyos témákkal — és ez teszi kitűnő meseteri természetüket, mivel egész erejük egyre van központosítva — hogy bár akarják, bár ne és akárhol (Kishont és Gömörben?) s akármint s akármint kezdjék is a nótát, elvégre mindig a kedvencz, minden csepp nedv- és vérükben létező áriába esnek át.” . . .

A szerkesztő.

Pályázati hirdetés.

Másolat.

Vallás- és közokt. m. kir. Minister-től. 33951. szám. A Széchenyi-Kollonich-féle üresedésbe jött 63 frt évi ösztön [segély] díj elvételével összekötött alapítványi helyek betöltésére jövő 1881. évi január hó végeig pályázat nyitattik. — Pályázat-képesek nemzetiségi különbség nélkül oly magyarországi születésű, katolikus vallású, elagott és keresetképtelen, főleg nemesi származású, szegénysorsu férfiak, kik a fejedelem és haza körül, különösen a népnevelés és tanítás, valamint a közszolgálat terén érdemeket szereztek. Eneffogva a pályázni óhajók felhívattak, hogy a fent elősorolt minősítvényeket igazoló okmányaikkal felszerelt kérvényeiket, melyekben egyszersmind kijelölendő, hogy ezen ösztöndíjt [segélyt] elnyerés esetére melyik adóhivatalnál akarják folyósíttatni, az illető egyházmegyei hatóságnál a kitűzött pályázati határidőn belül nyújtsák be, a honnan is azok, véleményes jelentések kíséretében a vallás- és közoktatási m. kir. ministerumhoz felterjesztendőek lesznek. Megjegyzetük egyébiránt, miként a nem fentebbi uton, vagy pedig a kitűzött pályázati idő eltelté után beérkezett folyamodványok tekintetbe vétetni nem fognak. Kelt Budapesten, 1880. november hó 30. Vallás- és közokt. m. kir. minister: T r e f o r t s. k.

azt hitte, hogy a pénzt mellékelte, tévedésére nem figyelmeztethetem.

Ez udvariatlanság lett volna.

Trillásy Kolóra kisasszony — a helybeli színház ünnepelt operette-énekesnője — is volt szíves egy ívet magához venni. Az eredmény fényes volt! A „jeunesse dorée” tagjai mind aláírtak nála, számra nézve valami tizenheten. Az ívet visszakaptam, de a harmincznégy forintot sohasem láttam. Kolóra selyemharisnyákat vett rajja.

Hanem az előfizetők száma jörvedetes módon szaporodik.

Kártyaváry Kaláber adósom öt forint kártyapénzzel. Tehát lekötöleztetem. Nem mondhat nem-et, ha felszólitom az előfizetésre.

— Nem kell!

— De kérlek —

— Semmi áron!

Kétségbeesem.

— Tudod mit? Ha praenumerálsz a novellákra, elengedem az adósságodat.

Ez hatott. Aláírt és kifizette a két forintot.

Kis cousine-om, a kedves Dóra is aláírt. De mikor az előfizetési díjat kértem, azt felelte:

— Ah, persze, rokonok közt! Nekem tiszteletpéldány jár. Reméllem, csinosan bekötöttem.

És rám tekintett oly bájos mosollyal, a mely unokatestvérek közt is megért két forintot. Mindenbe beleegyeztem. Dóra megkapja a könyvet, s ha jól viseli magát, be is kötettem neki.

HIREK ÉS VEGYESEK.

F. hó 23-án lesz Pelsüczön a megyei (téli) közgyűlés.

A f. hó 16-án tartott városi gyűlésen következő tagok lettek választmányiak: (kerületenként) — Kalla Mihály, Institutisz Endre, Széplaki Lajos, Éva János, — Kovács Zsigmond, Scholcz Márton, Ethey Károly, Stelkovic István. — Baksay István, Tóth József, Abonyi János, Abonyi Pál. Kimaradtak a választmányból: Vitális József, Endrődi István.

Csodaszülött. Jánosiban egy anya kétféjű csodagyermeket hozott a világra.

A korcsolyázó-egylet eszméje élénk viszhangra talált (már most) városunk műveltebbjeinél. Adja isten, hogy az alapítók, pártolók és rendes tagok teljes számot képezzenek, — legalább nem lesz oka rajtunk nevetni az irigyeknek, kik azt vallják, hogy itt halva születik meg minden eszme.

— Kiss Adolf eröművészeti társulata (18 tagból áll) f. hó 18-án kezd meg előadásait a „Rózsa” nagy termében. Lesz alkalmunk gyönyörködni az akrobatai productiókban, „repülés”-ben stb. . . . Kedves kollégánk a „Losonc és Vidéke” igen elismerőleg nyilatkozik e társulatról, — Losoncban öt heti időtartamot huztak ki, — nálunk egy hónapig maradnak.

Helyreigazítás. Mult számunkban jeleztettük, hogy Tiszainót a bucsu-előadáson egy tisztelője igen szép keszoruval tüntette ki; — bővebb információ folytán ezt oda módosítottuk, hogy azt a keszort a színügyi bizottság kezdeményezése útján kapta.

Átrándulás. Néhány tagból álló urtársaság indul Rozsnyóra — színházba. — Mint halljuk, Racz Janit is magukkal viszik a miből az következik, hogy ezen átrándulás a „testvérek” között társasvacsorával végződik. Boldog Jakab, szerencsés Jakab, hódító Jakab, ki ilyen hangulathoz vagy képes hozni sokakat még farsang előtt. — A mily örömmel írjuk ezt „eseményeink” táblájára — épp úgy hiszünk, hogy az átrándulás consequentiájáról szintén megemlékezik sajtóparti kollégánk.

Gyászír. Egy széles körben ismert, művelt, jó háziasszonyt temettek el helyben f. hó 13-án, Barányi Gusztávné szül. Szuhay Herminában. Hirtelen jött betegsége 44 éves korában szakította ki az élek sorából. Temetése nagy részvéttel ment végbe a polgárság (a polgármester vezetése mellett) lerovta irányában a kegyelet adóját. Hű férje s kedves gyermekei: Aranka, Erzsébet, Julia és György siratják. — Legyen áldott emléke!

Eszelős asszony. Emleztettük mult számunkban, hogy egy „eszelős”-nek esu-

Legkönnyebben ment az aláírás Aktavölgy Oszkár díjtalan joggyakornoknál. El sem vette az ívet, meg sem nézte a címét, nem kérdezte az árát, hanem aláírt mint egy király. Egyszerű felszólításomra odabigyesztette a nevét s ezir-kalmazott mellé egy elegáns manupropriát, akár egy rajztanár.

— A pénzzel egyelőre adós maradok, — mondtá.

Nem fogja soha megfizetni.

Minden forráson ki volt meritve. És még csak harminczhét előfizető!

Ekkor egy kétségbeesett lépésre határoztam el magam.

Fényes estélyt adtam, a melyre meghívattam az egész várost. Volt vagy kilenczven vendégem, a kik majdnem mind aláírtak Titány Tihamér novelláira.

A száz előfizető megvan és még néhány azonfölül!

A soirée tegnap este tartott meg. Belekerült 543 frt 87 krba, bele nem számítva az összetört poharakat és tányérokat.

Most pihenek. Még három ily előfizetés és csődöt mondok.

Fogadja uram, nagyabecsülésem kifejezését, stb.

Szomorfalvy Lóránt s. k.
földbirtokos és gyűjtő.

PÁLYÁZAT

A rimaszombati kir. törvényszék területén lévő rozsnói — telekkönyvvel is ellátott kir. járásbírósnál üresedésbe jött albirói állomásra, a Nagyméltóságú m. k. Igazságügy Minisztérium f. évi 9330/IME sz. a Fendeletével engedélyezte a pályázatot hirdettetik, felhivatnak az illető pályázók, hogy szabályszerűen felszerelt folyamodványukat, ezen kir. Törvényszéki Elnökségnél f. évi december hó 23-ig nyújtsák be, a később beérkezők figyelembe vételét nem fogadják.

Rimaszombat 1880. november 22.

Marton Rudolf
kir. széki elnök.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNY.

A vezetésem alatti kir. törvényszék területén lévő rozsnói kir. járásbírósnál elhalozás folytán üresedésbe jött, egy 300 frt évi fizetés, 40 frt lökbér s ruhailletményvel javadalmazott másod osztályú szolgáló állomásra — a Nagyméltóságú m. k. Igazságügyi minisztériumnak f. évi 34042. sz. a. kelt magas rendelete folytán — ezennel pályázatot nyitattik, felhivatnak ennél fogva mindazok, kik ezen állomást elnyerni óhajtják, hogy életkorukat, magyar állam területén honpolgári jogosultságukat, testileg alkalmas voltukat, az írás és olvasásbani jártasságukat, nemkülönbön hadkötelezettségi viszonyukat igazoló okmányokkal felszerelt és kellőleg bélyegzett folyamodványukat az 1873. évi II. t. cz. értelmében elsőbbséggel bíró altisztek bélyegtelen folyamodványukat, jelen hirdetésménynek a „Budapesti Közlönybeni” harmadik közzétételétől számítandó 42 nap alatt hozzám annál inkább benyújtsák, mivel a később érkezők figyelembe kívül fogadják.

R.-szombat 1880. decz 12.

Marton Rudolf,
kir. tvszéki elnök.

Közgazdaság.

PIACZI ÁRAK.

Deczember 11-én tartott hetivásárunk alkalmával következő piaci árak lettek följegyezve.

Hektoliterenként	frt	kr	frt	kr
Buza	—	—	9	8
Feles	—	—	7	45
Rózs	—	—	7	15
Arpa	—	—	4	—
Zab	—	—	2	—
Kukoricza	—	—	4	—
Burgonya	—	—	2	—
Métermázsánként				
Buza	—	—	11	50
Feles	—	—	—	—
Rózs	—	—	8	80
Arpa	—	—	—	—
Zab	—	—	5	50
Kukoricza	—	—	—	—
Szóna kötve	—	—	1	90
Takarmányszalma	—	—	—	60
Alomszalma	—	—	—	45
Zsupszalma	—	—	1	05

Szerkesztői üzenetek.

L. J.—S. Nemde eltalálja, miért koptattuk annyira a veres írónt?
—Z.—A. KASSA. Törekvését méltányoljuk; kísérleteiben e helyen támogatjuk, de rikkoljon ki egész nevével, mert p. r. levelek írására se időnk, se kedvünk.
T. M. A szöveget mikor készül el? A vári postás mindennap expedial.
„SZERETLEK . . .” Csak szeressen, de prózában!
„BOGÁRSZEMED.” Csodabogárgyűjteményünk nincs, ha csak kedveért nem csinálunk.
REFRÉNS R—Ó. Csak badd berzenkedjék az a színész „ur.” Komédiási érzékenység!

Felelős szerkesztő:

PETŐ FORUBSZKI PÁL.

Szerkesztőtárs:

FÓTHI KOVÁCS BÉLA.

folt asszony halt meg a „paphaszt”-nak nevezett városkivüli helyen. A közvélemény — ez a harpia — gunyjával, sujtoló ítéletével büntette ezt az asszonyt, (M.-nét) s a kik szomorú sorsával, szivrepsző viszonyaival ismerősek: inkább azokat büntetik teljes szigorral, kik a kinszenvedés Golgothájára hurczolták a szerencsétlen nőt. Volt neki fia — egy jómódu mézáros — egy gazdag, tehetőse veje — kalapos, — kik házat, földbirtokot örökölték tőle s ezek a legelhagyottabb helyzetbe juttaták . . . Ez ritte az elkeseredésig, a szomorú végig. Ében halt, koldulni nem mert, — szégyene üzte, kergette, míg örök álmra nem hajtotta le fejét. Azok a szivtelenek is megérdemlenék legalább a lelkiismeret furdalását; — mert ha az a nő csakugyan tébolyodott volt — miért nem küldötték a tébolydába, ha pedig nem, miért hagyták éhen veszni?!

Öngyilkosság. Nagy János pálfalai fiatal ügyvéd f. hó 15-én Rimaszomban agyonlötöte magát. Közlebbi okokról nem vagyunk értesülve, — de még megenlékezünk a szomorú esetről

Ipartörög. Néhány nappal ezelőtt a „Rózsza” vendéglőbe szállásolta be magát egy „ur.” Kijárogatott ide-oda, más nyilvános helyekre; kiadta magát biztosító úgynöknek, lovasszesternek, huszárcapitánynak s olyannak, ki beutazta Európát s egyenesen Hamburgból érkezett hozzánk — háztűznézni. A szemes városi kapitány 5 nap után felszólította, hogy vagy tisztességesen távozik el, vagy kitolonczoztatja, ha még 24 óráig itt időzik. El is távozott — hátragyva a szállás és élelmezési kifizetetlen számlákat. — Névjegyén Nagy József áll.

Szép virágszál. Egy mérges virágra hívjuk fel a rendőrség eber figyelmét. Természetráji nevevel nem szolgálunk — egyelőre, megsughatjuk azonban, hogy a „Rózsza” szálló és cukrászda sarkam virít, bódító illatával szédíti el a könnyen elszédíthető virágkedvelőket. Egy ugyan már sárba taposta, de a másik kiemelte onnan, így még nagyobb körben terjeszti illatát — sötét éjjeleken, természetesen nem „cserépben.”

Ez is pör. Egy bizonyos végrendeletében 100 frtot hagyott annak, a ki szemeit befogja. Az örökösök azonban csak 50 frtot akarnak az illetőnek adni, mert az elhalt csak felszemű volt. Most három fórumon át folyik a pör.

Hiba, de nem bün. Mult számunk „Tolvajnak nevezett udvarló” című újdonságában névhiba szerepel, a mennyiben a kérdéses factum nem H. B., de H. Lajos banyatanácsos ur hazában történt. Ezt készséggel kiigazítjuk egy gyanuba vett „dada” reputálójára érdekelben.

Figyelmeztetés. A kik szép és meglepő karácsonyi és újévi ajándékkal („christ-kindli”) akarnak örömet szerezni kedveseiknek (nagyoknak és kicsinyeknek), igen jól teszik, ha egy pillantásra méltatják a Miskolczy István cukrászdájában kiállított „holmikat”, nagy választékban összegyűjtött szemgyönyörködhető izléses cukor-tárgyakat. Volt alkalmunk ez olesóságokkal meg ismerkedni.

IRODALOM.

Milkó Izidor tárczalevelei.

Midőn 1877 ben legjelesebb s utólrhetlen tárczairónk: Porzó (Ágai Adolf) kiadta tárczáit, fölkerlte Greguss Ágostot — írjon könyvéhez előszót. Aesthetikusunk előszavát ezzel kezdte: „Minek volna előszó az ön könyvéhez? Hát rászorul-e ön arra, hogy a közönségnek bemutatassák? Vagy ugy! Nem ön kell bemutatni, hanem a cikkek, melyekből egész könyve áll. Mert ezek a cikkek tárczatickek, a tárcza cikkek pedig, mondják, nem is műfaj, nem olyas valami, mint az óda, vagy a beszély, vagy csak a chria is, az „irálytanok” nem tudnak róla, csak afféle rosszpénz — Lamartine legitimista felfogása szerint — a könyvek jó pénzéhez képest, azért nem is való könyvnek . . . Nekem az lenne föladatam, hogy a tárczatickek ellen szórt rágalmakat megczáfoljam, a tárczaticket a muzsák törvényes szülöttjének bizonyítsam s Apollo nevében (pró-

zailag: a széptani elvek értelmében) jogosult műfajnak nyilatkoztassam. . . .

A tárczatickek dolgában illetékes tekintélyre hivatkozhatni: a francia akadémia, mely újabban kétszer egymásután elsőséget adott a cikkeknek a könyv előtt: minap választotta meg John Lemoinet, csak mint hírlapírót; és ki helyére? Jules Janin helyére, a ki meg csupán tárczatickeknek köszönhetette, hogy bejutott.”

Igy Greguss — Porzóhoz.

Ha Milkó Izidor tárczaleveleiből simili modo előszavat akart volna írni: neki is kijut az ajánlatokból, a tárczatickeknek (jókaak) nem vagyunk bőviben, jól esik egy-egy kötetecske, azoktól, kik a sok között kiváló nevet érdemelnek, mint igazi tárcza-írók.

Igazi tárcza-író pedig Milkó Izidor, kinek leveleit örömmel fogadta a közönség. Pedig ő csak néhány évvel ezelőtt kezdett írni (a „Fővárosi Lapok” és „Pesti Napló” hasábjain) s most már megérdemelt föltűnést kelt művével — azért, mert az a mű kiemelkedő.

Mit kívánunk mi egy tárczairótól? Azt, hogy tárczái ügyesek, szellemesek, élénkek legyenek, — már aztán mindegy: bármilyen tárgy.

Milkó tárczái vonzerővel bírók egyenként, s vonzerővel bírók mint önálló olvasmányok. Élvezetes, magyaros.

Ir mindenről, ir a semmiről, de a semmiről is élvezetesen. Ebben rejlik ereje, képessége.

Az ő csevegéseit igen szívesen olvassa el a közönség a 16 éves leánykától kezdve az öreg nagypapáig. Ez mutatja ügyességét.

Igaz, hogy legtöbbször az alkalomszerűség bélyegét viseli, de mert eleve, kedélyes vídamsággal vannak előadva — érdekesek és kibékítők.

Színez az életből, beszél színházról, koulissákról, bálokról — élethűséggel.

Jó részök könnyen vázolt életkép, innen, onnan.

Irodalmi, tudományos bíráló, — nincs közöttük.

Van a kötetben unalmas, érdektelen rész is, de a „sok” között elvész. — legfeljebb azt következtethetjük belőle, hogy nem a legjobb kedvében írta.

A kik szeretik a változékonyt az olvasmányokban — vegyék meg, — a kandalló mellett, a szoba zugában a téli szomorú időkben kellemesen gyönyörkedtető órákat szereznek vele.

Mi most közlünk belőle mutatványul.

—i —la.

KÜHN HERKULES KALANDJAI.

REGÉNY.

Írta: SUE JENŐ

— Fordította: B. —

(10-ik közlés.)

— No édes leányom, a büszke s bátor tekintetű madár, melyet nem ismerst, az egy európai sólyom; bátor mint a sas és ez azt jelenti, hogy egy szép és vitéz európai most jön a tengeren, hogy téged férjhez vegyen.

— Engem? — engem? kérdé Adoe örömteljes zavarodással, mert európaihoz nőül menni, minden fiatal creolnó álmai közé tartozott.

— Igen — válaszolá a dajka, — most a kis fehér galamb, melyet a sors ugyszólván háromszor helyezett a rettenetlen sólyom szárnyai alá, a fehér galamb édes leánykám, te vagy.

Igazán, én vagyok az? — szóla Adoe s kezeit összekulcsolá.

— A szép virágzó-karab rózsza, mely a gyümölcscsél terhelt seven-jars-bonntine körül fonódik, — folytatá a dajka — azon szerelem, mely 21-ik évében boldogítand és viszonzva lesz. A gyökérfá végre, melynek gyökerei ágakká és ágai gyökerekké lesznek, hogy új hajtásokat hozzanak, képe az utódok hosszú sorának, mely titeket túl fog élni. Hanem ah — folytatá a dajka s óhajta — minden napnak van éjjele, minden fénynek árnyéka. Ezen aboma kigyó a piannakotáv indiánok főnökének jelvénye, mely itt a sólymot majdnem összetörni látszik, mutatja, hogy a vitéz európainak még nagy veszélyeket kell legyőznie; hanem ezen cozakai mutatja, hogy ezeken oroszán bátorsága által győzedelmeskedni fog.

A szegény európai, szóla Adoe, kezeit ég felé terjesztve.

— A csunya aboma kigyó, szóla Jaguarete.

— És mégis daczára a jó jeleknek, melyek az európaiat védeni látszanak — tevő hozzá kis vártatra a mulató gondolkodva — ez a vad párduez háromszor fordult elő akadály gyanánt játékosban, mindig egy tay-bay (halálmadár) és egy gado-fovlo (vigság madara) voltak mellette.

És a mulató, ki kétségkívül még egyszer meg akará kérdezni a sorsot, ujonnan rendezte kártyáit.

Adoe ábrándokba merült.

Egy sajtáságos eset még nagyobb erőt adott dajkája jóslatának. Kétszer álmodta már, hogy egy európai katonának arája. És Adoera névze szerencse volt, európaihoz menni nőül, ki vállrojtot viselt.

A hollandi creolok, a telepítvényeken növekedve, rendszerint meglehetősen gorombák, iszákosok és játékosok s inkább kötnek viszonyt a színes leányokkal, mint a creol nőekkel.

A katonatisztek, kik először jövének a gyarmatra és ugy az égaj, mint veszélyek következtében kevesen valának, ennél fogva igen előnyös házasságokat köthettek.

Könnyen felfoghatjuk tehát, hogy Adoe, ki független, szép s egész a tulságig babonás volt, dajkája esztelen jóslatainak vakon hitt s Mamicza jövendómoudása után gondoskodóvá vált. —

E jelenet alatt az indián nő mozdulatlan maradt; állát az asztal szélére fektetve, föl-váltva nézegette a dajkát s Adoet. Csak kétszer, alig észrevehetőleg zárta be erősen nagy szemeit, mialatt felső ajka halk reszketésben rángott s fehér fogait látta.

Habár a változás mint villám cikrázott át a fiatal leány arcán, azonban mégis saját-ságos majd nem végzeteljes kifejtést öltének magukra arcvonásai.

Eközben Bell-Costim a felügyelő egy néger nőt által bejelentetvén, nevének kaballistikai számításait félbeszakítva belépett.

A FELÜGYELŐ.

Bell-Cossim magas, szikár férfi vala, arca napsütött, haja ősz, szemöldökei feketék és tömötték Szigoru vonásai a határozottság, nyugalom s megfontolás kinyomatát viselék magukon, mely tulajdonok szokottak azon egyéneknek, kik nagy veszélyekkel szálltak szembe s naponként készek szembeállani s kiknek minden segílyt önmagukban kell föllelniök.

Adoe atyja, ki értelmes s emberileg érzo férfi volt, oly irányt követett, mely a legtöbb ültetvényesével ellentétben állott.

A helyett, hogy feketéit erejüket haladó munkával terhelte volna s velük a legkeményebben bánna, igyekezett irányukban jó, nagy-lelkű és igazságos, de szigorú is lenni és nekik majdnem kellemessé tenni a szolgaságot.

Négerei valamivel kevesebbet dolgoztak mint a szomszéd ültetvényesekéi, kik a munkára a felügyelők folyton subogó korbácsai által kényszerítettek, de tovább is éltek ok a többi rabszolgáknál, kiket a mértéket felülhaladó erőfeszítés megtört. Egy sem kísérle meg közülök a szökést és Sporterfigdt ur, ki nem érzé szükségét oly gyakran, mint szomszédai, szolgaszemélyzetét megújítani, mely megújítás bizony sokba került, — ez által visszanyeré azt, mit talán másrésztől veszített volna, hogy feketéit nem dolgoztatta erejükön felül.

De ezen eredmény nem nyugtatta még meg az ültetvényest; a többi gyarmatos őt ép oly veszélyes, mint ostoba ujitónak tartá. Ő azt akará, hogy „égerei boldogabbak s egy-szersmind dolgozabbak legyenek mint a gyarmat valamennyi feketéje.

Mint értelmes férfi belátta hogy az emberi társadalom leghathatósabb emelyűje az ónhaszon szokott lenni; ő tehát négereinek bizonyos kis fizetést ígért, mely munkájukkal aránylag emelkedendő volt.

Mint mindenki, kinek kevés igényei vannak, a rabszolgák közönségesen lusták. A gyarmatosói, kik magukat elég boldogoknak érzék, elvégzik ugyan a kiszabott mérsékelt munkát, de nem érzék szükségét annak, hogy még többel is foglalkozzanak azon felül.

(Folytatjuk.)

A „magyar-francia bizt. részvény-társaság.”

Befizetett alaptőke
négy millió forint aranyban.

Ajánlja magát a t. közönség, de főleg a birtokosság és gazdászok figyelmébe. A társaság különös tekintettel leendő utóbbiak érdekére, kik az időjárás viszonyok nyomása alatt különben is már évek óta oly érzékenyen szenvednek, hogy be-ruházásaikat, vagy terményeiket érhető elomi csapások és véletlen szerencsétlenségek könnyen a productió eszközeitől foszhatnak meg őket.

A „magyar-francia bizt. részv. társaság” biztosítási feltételei nagyobb előnyt nyújtanak, mint bármely más társulatai és díjai olcsóbbak, mint minden más versenyé; ez által a t. gazdaközönségnek elodázhatatlan biztosítási szükségletei kielégítésénél jelentékeny díjmeggazdálkodásra nyújt alkalmat, sa gazda, a vagyonbiztonság feletti megnyugvást megerőltetés nélkül szerezheti meg.

Ez alkalommal a társaság alólírt **kerületi ügynöksége** a t. közönséget a társaság **életbiztosítási** feltételeire is figyelmezteti, melyek eddig még egyetlen hazai intézet által sem cultivált újításokat tartalmaznak és a bizt. közönségnek egy más hazai társulatnál sem létező, felülmúlhatlan előnyöket nyújtanak. Többek között: a magyar-francia biztosító részvény-társaság öngyilkosság vagy párba-j okozta halálesetre is kifizeti a biztosított összeget, továbbá halálesetre, vagy meghatározott időre biztosított összeget évenként magok a biztosító felek és a kir. közjegyző előtt történendő kisorsolás útján, esetleg ha biztosítási kötvényének száma huzatlik ki, már az első évben kifizet és a feleket minden további díjzétéstől felmenti.

Bővebb értesítést ad:

A magyar-francia biztosító részvénytársaság rimaszombati ker. üg. nöksége

Nagy Béla.

Fűszer, rőfös és rövidárú kereskedés Rimaszombatban főtér Brones féle ház.

MÜLLER J. L.,

ezelőtt

VADÁSZ FERENCZ özv. utóda illatszertárából

„A VIRÁGKIRÁLYNÉHOZ” BUDAPESTEN:

Főüzlet. IV. koronaherceg-utca
2. szám (Párisi-ház.)

Fióközlet:
váczi-utca II-dik szám.

POUDRE DE SERAIL.

Blaháné Luiza művésznő kedvencz arczpora.

Ezen arczpor, vegytanilag tökéletesítve, minden ártalmas szerektil mentes és oly kitünő tulajdonságokat központosít, hogy minden eddig a világon és beföldön készített porokat sokszorosán felülmúlja; nagymértékű fedelje az arczot az időjárás kellemetlen befolyásától megóvja, az arcznak és a testszíneknek ifjú és természetes színezetet kölcsönöz, úgy, hogy a legelősebb szem sem képes a port rajta észrevenni. **POUDRE DE SERAIL** ára 1 nagy doboz 1 frt, kis doboz 60 kr.

CREME POMPADOUR. Az illatszertérén jelentékeny párisi kitünőségekkel való összeköttetésén folytán sikerült a világhírű és föltötte hatásos „**Creme Pompadour**”-t egész eredeti tisztaságában és erejében előállítani. Ez azon szer, melyből a hírneves Pompadour asszony egész az koráig fenn tudta tartani csodaszépességét, anélkül, hogy az egészségének ártott volna; azért nem mulaszthatom el a tisztelt hölgyvilágnak azt a leghatározottabban ajánlani. E kitünő szer jóval felülmúl minden eddigi e nemű gyártmányt. A **Creme Pompadour** mindig este és reggel alkalmazatik; rákenjük egy nagyvö finom vaszondarabkára, s azzal arczunkat, mellünket és karjainkat bedörzsölve északon át le nem töröljük. Reggel elegendő e műtetet csak az arczon végezni s csak egy óra múlva megtörölni. Az arczot azután be lehet hinteni a „Poudre Serail”-al. — Egy tegely ára 1 frt 60 kr.

IXIA LYS. Ez az új illatszertarték kedves illata és kiváló tartóssága által a legkitünőbb és legfinomabbnak ajánlható. Egy üveg ára 1 frt 50 kr. s 3 frt.

EAU DE SERAIL. Legfinomabb és legkellemesebb illat, termék illatozására. Ezen kitünő esszencia különféle jó illatú keleti növényből készült. — Egy üveg 1 frt.

PATE DENTIFRICE GLYCERIN. (Fogpép.) A glicerin hatályosságát Dr. Boyman különösen ajánlotta foghushajók, dr. Lutton pedig a torok tisztardása ellen. — Ezek a legjobb kezes-égek, melyeket a fogtisztító és epentartó szer kitünő hatására mérve nyújthatok. Ezen fogpépről sokkal ajánlatosabb szer bármely fogpépről; hatása egyrészt a gyöngéd bedörzsölésben nyitlik, mely egy lágy kefé segítségével eszközölhető, másrészt pedig helyi hatályosságában rejlik. — A glicerin nem tartalmaz sem savanyú, sem lúgos anyagot, hanem teszi a fogakat, anélkül, hogy zománczának artana, megtisztítja a borkötőt és megóvja a rotadástól; elűzi a foghushagzaratot, mely okozója oly fájdalmaknak, melyeket a fogaknak szoktak tulajdonítani. E szer ép egészenben tartja a száját, elűzi annak kellemetlen szagát, mely bizonyos tápszerektől, hibás fogaktól és szivartól ered. — Egy szelence ára 1 frt.

ELIXIR GLYCERINE dentifrice pour la Bouche. (Szájviz.) Ezen szer azon erővel lyozza és meggyógyítja a foghushajókat, pirosan és élén tartja a foghust, a glicerinpasztával való együttes alkalmazása folytán. Ez az eredmény eme kitünő fogviznek, mely azonkívül edvé és kellemessé teszi a leleketet. — Egy üveg 1 frt.

VERMILLINI FOGPOR. Az eddigiek közt a legkitünőbbnek ajánlható, mint hogy a legkisebb mennyiségű megtartja erejét és illatát, továbbá ártalmas anyagoktól szabad és ennek folytonos használatánál a fogakat és foghust minden fájdalom és romlástól megóvja. — 1 doboz 80 kr.

DR. REIDERS FOGPOR. 1 nagy doboz. 50 kr.

SAVON GUIMAUVE (iliz-gyökér-szappan.) midőn ezen kitünő minőségű szappan használatánál az arcz- és kéz bőrt finomítja, ezeket egyszemint minden bőrkülsősektől megóvja. — Ára 1 darabnak 50 kr. 6 drb 2 frt 60 kr.

Minden vegykészítmények valódi minőségben kaphatók a fenti feltételénél továbbá az ország minden jelentékeny gyógyszerüzében. Minden egyes valódi gyártmány a jelen bejegyzett védjegyvel van ellátva.
Legnagyobb választék valódi francia és angol illatszer-ek és pipere-árúkban a legelősebb gyári áron.
Vidéki megrendelések utánvét mellett pontosan eszközöltetnek.
Arjegy-ékek kívánatra ingyen és bérmentve.

ÜZLETHELYISÉG-VÁLTOZTATÁS.

Alulírott tisztelettel hozza köztudomásra, hogy az eddig Kalla Mihály ur Cserenesényi utcán levő házában létezett

KÖNYVNYOMDÁJÁT

ugyanesak a Cserenesényi utcán lévő özv ALMÁSSYNÉ-féle házba helyezte át.

Midőn e körülményre a t. közönség figyelmét felhivná ajánlja magát mindenféle nyomdai munkák legjobb és lehető legolcsóbb áron való kiállítására. Készít: könyveket, füzeteket, időszaki- és folyóiratokat. Továbbá: hirdetményeket, falragaszokat, körleveleket, esketési- és gyászjelentéseket. Tánczyigalmi- és mindennemű meghívó-leveleket, tánczrendeket. — Árjegyzékeket, számlákat, táblázatok, étlapokat, és látogató jegyeket. Egyáltalában minden alkalmi munkát. — Elvállal politikai vagy szépirodalmi heti- és havi közlönyöket nyomtatásra és szétküldésre, jétállva a pontos megjelenésért.

==== Vidéki megrendelések lehetőleg g y o r s a n és jutányosan eszközöltetnek. ====

Hirdetések a „GÖMÖR-KISHONT” részére felvétetnek és jutányos áron számíttatnak. Többszöri hirdetmény árleengedésben részesítettik.

Teljes tisztelettel

STEFANOVICS JÓZSEF.